

VASS TIBOR

Kosztolány, kondorláj

Az EL, Kondor, pláza idejéből

Nagyanyám a szomszéd kondormagos tyúkrok
 alól kézenyvezi a tojást és vizezi a tejet
 vagy tejezi a vizet attól függően, milyen a hangulata,
 a nagyanyám egy ismert kézenyvező hangulatnő,
 hivatásos képművész, szömester, egyszóval profestszionista,
 hol hazudik, mint a színfolyás, ott is foly, ahol nem szokás,
 nagyanyám egy hőcsodanő, egy betvumen,
 hobbiból ment mindentől mindenkit,
 a denevért a dinóvérrrel keveri,
 a sauruszokról a sauruszkik jutnak eszébe,
 szárnya van, de nem madár, repülőgép, amin hál,
 nagyanyám egy utcahős, fekete éter,
 vaníliás mazsola, vattacukorárus, festőállvány festőszettel,
 anyám anatómiája festőszemmel,
 sokszor mondja, jobb, ha ennyibent maradunk,
 sokszor mondom, fogadjunk szót neki,
 maradjunk ennyibent, pedig nem is úgy gondolom,
 sokszor mondja, úgy szeret, hogy mennyire,
 pedig sokkal jobban gondolja,
 csak a kifejezése szegény, nem úgy mint nekem,
 én kifejezésben gazdag vagyok, ha csodagyerek nem is,
 játszom szegfűn, rózsán, orgonán,
 számolni fejben kitűnőn tudok,
 megszólaltatom a némakacsát, fűszálat a tenyeremben,
 füttyülök mindenre, ami odaég, hagyom tovább a sparhétton,
 ez is nagyanyám dumája, a Spar-hét, a leárazások,
 végtagszített betvumenfigurák,
 hervadt csokrok, savanyú tejek, lopott fehérjék, sárgáják,
 a papagájnak limitált szépia, festőnek a vonal lénai.
 Akarom mondanom jénai. Akarom mondani lénia.
 A francot bele már, erről is biztos a sauruszkik tehetnek,
 különben is, hogy került ide a papagáj.

Ha nagy leszek, festő leszek,
 de nem lakásokat festfedek festékekkel kívül-belül,
 hanem a lelkem belsejét festfedem ki, egészen legbelülről, kívülre,
 fedetlen lélek leszek, életem nyitott könyv,
 kiadom magam kiadó lakásnak
 vagy festőnek és abból fogok megélni.

Albérlet leszek vagy művész,
 de az is lehet, hogy albérletfestést is vállalok a megélhetésért,
 hogy teljen miből művészfestésre.
 Ha nagy leszek, meg kell élnem valamiből,
 kell egy tisztességes szakma, feshetetlen előélet.
 Nagyanyám szerint kellene mindezek,
 én minimum a felét nem értem,
 a feddésből is csak a feshést, azt is csak félig-feshdig,
 féldignek mondom azt is, félfestnek, gyakran kijavítanak.
 Albérlet hogy lennél, fiam, albérletnek lenni nem lehet,
 nagyanyám idegesít a földhözragadtságával,
 szórszált hasogat,
 hiába is magyaráznám a dolog szimbolista jellegét,
 nem érti a metaforát sem,
 a hasonlatról a haszonlak, az albérlet jut az eszébe,
 jaj, milyen festkép is van még,
 ebben nem vagyok otthon, különben is, folyton kijavítanak,
 kérdeztek inkább feshésről, kívülről, belülről,
 lélekről, könyvről, betvumenről.

Ha nagy leszek, nyomóprés leszek
 vagy limitált kiadásban grafikai szabályzó,
 kiadom magam kiadó ágynak, angyal-fesztávirányítónak,
 fesztivál leszek vagy toloszék vagy grafifestművész.
 A prés jó nehéz, állja a tüzet, az tűnik a legjobb ágyadásnak.
 Jó még a fesztávirányító is, hóálló keretben,
 vaságy, fémrugós matrac. A lényeg, hogy ne járjak úgy,
 mint az az angyalarcú Dózsa György,
 megkarcolja forró nyelvvel hányszor a jégeget,
 mennyi mintát vés bele,
 mennyi nyomat présül, pársül a negatív indulat, a tükkörírás,
 a gombnyomásra működő, limitált halál,
 a szabályzott, folyton kijavított gondolat.
 Mazsolás krémtúró, limitált kiadásban.
 Limitált, abban a boltban volt ötszáz, a másikban ezer.
 Jobban fogyna a karamellás tej is,
 állagával és színével reklámoznák az adjhalált.
 Honnan tudok én ilyen szavakat, kérdezi nagyanyám,
 először azt hiszem, a limitáltra gondol.
 Hát honnan, édes, jó rokon,
 álmodban beszélsz, én csak bevésem, ha rosszul írom is.

Nagyanyám egy mém, elborul tőle az elmém,
 ezért ha nagy leszek, nagyanyám nem leszek,
 nem leszek semmi más, csak nagy,
 a dolog felnőtt értelmében, nem úgy, hogy arcnak az.

Nagy leszek tán és semmi más,
 legfeljebb angyalokat fognak rólam elnevezni,
 a halandók jól összevesznek,
 hogy a pehelyszárnyas hullandókat, a középhaladókat,
 vagy a szenyorokat ajándékoznák a rólam szóló címmel,
 és akkor megint jön nagyanyám,
 mit mondom én még most is ezt az idegen nyelvet,
 beszéljek hozzá korakondorul,
 lehet ugyan, hogy azt már igen kevesen értik,
 de a legjobb patikákban csak ezt beszélik,
 a legjobb taktikákban csak ezt értik,
 és a világ semmi másban, csak a világnagy
 patikataktika-tisztaságban dől el,
 és akkor jön még egyszer világnagyanyám,
 de már nem ró meg a nyelvért, átölel, és tarkómba búgja,
 fess kicsikém, és egyél szépen, limitált a mazsolás krémtúró,
 nőj nagyra, lőj agyra anyának, fesskicsikém,
 korakondorkáid tedd el mind,
 kiadjuk majd *A koraiak elektrográfiasítása* címmel,
 dől majd a lé, jut hígítatlan tejre,
 s vásároljuk majd, és isszuk is ráadásul
 a kondormagosok tojásait nyersen, számolatlanul.

Ha nagy leszek, szűnyog leszek, hatalmas kan szűnyog,
 véretekem nem szívom, fületekbe nem zúgom,
 csapdátokba nem esem, szűnyoghálót nem átrágom,
 minden szabályt nem áthágom, ellened nem áskálom,
 nem leszek csak kan szűnyog,
 hatalmas és festszeretetre méltó,
 és nagyanyám mindig megbocsát nekem,
 amiért bántom a nyelvet, húzom szóhaját,
 csípem vesszőbimbaját, harapom harapódzó szájajtáját,
 szemöldökét megnyesem, halpénzét elszedem,
 élpénzét feleszem, világgá megy maradék eszem,
 de lerajzolom, amit alva járok,
 akivel ha nem láttok, ölelkezve hálók,
 erre jönne a halálok szó, de nem szabad,
 túl borúlátó vagyok nagyanyám szerint,
 nagyanyám tud ilyen szavakat, borúlátó,
 szerinte az nem illik egy ekkora lányhoz.